



Caspari-keskuksen UUTISIA

Kesäkuu 2015

"Varustaan kaikki
seurakunnan jäsenet
palvelutyöhön,
Kristuksen ruumiin
rakentamiseen..."
Ef. 4:12



Palvelemisen ilo ja vaiva

Vuosisatoja sitten, kun ihminen eli maataloudesta ja orjien pitäminen oli laillista, eräs hengellinen opettaja puhui seuraajilleen: "Jos teillä on palvelija (orja) kyntötöissä tai paimenessa, niin ettehan te hänen kotiin palatessaan sano: 'Käy pöytään, saat heti ruokaa. 'Ei, te sanotte: 'Laita minulle syötävää, vyötä vaatteesi ja palvele minua sen aikaa kun syön ja juon. Sitten saat sinä syödä ja juoda. 'Ei palvelija siitä saa kiitosta, että hän tekee, mitä hänen tulee tehdä. Niinpä tekin, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän tulee tehdä, sanokaa: 'Me olemme arvottomia palvelijoita. Olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään."

Tänä päivänä nämä sanat saattavat kuulostaa vastenmielisiltä. "Olemme arvottomia palvelijoita"? Minkälainen käsitys itsestä se muka on? Orjuus hävitettiin keskuudestamme suurelta osin jo kauan sitten, joten tämä vertaus on länsimaiselle ihmiselle vieras. Emme ole orjia vaan vapaita miehiä ja naisia, joilla on oikeus elää ihmisarvoinen elämä arvokkaina yksilöinä. Se joka kertoi tuon vertauksen, oli mitä ilmeisimmin armoton ja sydämetön orjapiiskuri; ehkä joku pakana joka ei ollut koskaan kuullut sitä, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen ja vapautti juutalaiset orjat. Minun Jeesuksellani ei voisi olla mitään tekemistä moisen epäinhimillisen kovuuden kanssa.

Tällainen reaktio ei ole yllättävä. Mutta kyseessä oli kuin olikin Jeesus itse, joka kertoi opetuslapsilleen tämän vertauksen (Luukas 17:7-10) – se sama ja ainoa Jeesus johon uskomme, se Jeesus, jota ei voi erottaa hänen sanojensa ehdottomuudesta. Miten meidän pitäisi suhtautua tähän

vertaukseen? Miksi se loukkaa meitä?

Kun tämä kohta irrotetaan raamatullisesta yhteydestään, se piirtää eteemme kuvan pomottelevasta ja välinpitämättömästä Jumalasta. Mutta sen sijaan että tekisimme vääryyttä Jeesukselle, meidän tulisi katsoa omaa viitekehystä: demokraattista ja hedonistista kulttuuriamme. Olemme kaikki tasa-arvoisia ja siksi pidämme helposti Luojaan samanveroisena rinnallamme - Jumalaa, joka on niin nöyrä ja rakastava, että suostui tulemaan ihmiseksi. Saamme odottaa, että tarpeemme täytetään, ja Herra on hyvä paimenemme, joten on helppoa ajatella, että hän on olemassa meitä varten.

Vertaus saattaa olla tyypillistä itämaista liioittelua, samaan tapaan kuin käsky vihata omia vanhempiaan ehtona Jeesuksen seuraamiselle (Luuk.14:26). Mutta tähtäyspiste on kuitenkin selvä: niin kuin orja ostetaan tiettyä tarkoitusta varten, samoin meidätkin on luotu palvelemaan elämää, ei itsemme hemmotteluun. Me olemme olemassa Jumalaa varten, ei toisinpäin. Jumalan rakastaminen ja hänen tahtonsa täyttäminen

**"Palkka
uskollisuudesta ei ole
isompi eläke, vaan
haasteellisemmat
tehtävät."**

55 HaNevi'im Street,
PO Box 46

Jerusalem 9100001, Israel

Puh: +972 2-6233926

Fax: +972 2-6251933

Sähköposti:

Caspari@caspari.com

www.caspari.com

on ihmiselle sama mitä uiminen kalalle tai lentäminen linnulle. Koska kulttuurissamme kaikki pyörii antamisen ja saamisen ympärillä, meillä on kiusaus olettaa, että Jumalankin tulisi maksaa palkka työstämme. Kuitenkin Jeesus sanoo aivan päinvastoin: tottelevaisuutemme ei oikeuta esittämään vaatimuksia Jumalalle.

Mutta eikö Raamattu lupaa että Jumala palkitsee uskolliset palvelijat? Kyllä lupaa, mutta palkkioihin liittyy pari tärkeää seikkaa. Ensinnäkin ne ovat merkki Jumalan tyytyväisyydestä ja ne annetaan rohkaisemaan meitä: "Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija." Toiseksi ne ovat itse asiassa ylennys suurempaan vastuuseen: "Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi" (Matt.25:23). Palkka uskollisuudesta ei ole isompi eläke, vaan haasteellisemmat tehtävät—koska niitä varten meidät luotiin!

Eikö tämä ole kuva Jumalasta joka pitää meitä vain orjina? Entäpä hänen rakkautensa joka kaipaa yhteyttä kanssamme? Kuuntelehan Jeesusta vielä: "Minun ruokani on se, että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen" (Joh.4:34). Huomaa: ei "kokotoiminen hengellinen työ", "ylityö", "velvollisuus", "vastuu" tai "kohtalo", vaan ruoka: se mikä antaa ruumiillemme uutta voimaa ja elämää! Ja vielä: hyvä ateria on se joka jaetaan ystävän kanssa—ruoka on parhaimmillaan iloa yhteydestä. Koska Jeesuksen Henki asuu meissä, voimme psalmin sanoja lainaten "palvella Herraa iloiten" (Ps.100:2).

Kiitos Jeesus tästä ihmeellisestä etuoikeudesta!

Alec Goldberg, Caspari-keskuksen Israelin-työn johtaja

Vapaus palvella



Joku neuvoi minua äskettäin: "Jos et tiedä mitä tehdä seuraavaksi elämässäsi, etsi paikka jossa voit palvella." Meidät on kutsuttu jatkuvasti palvelemaan Jumalaa ja rakastamaan lähimmäistämme. Tässä työssä hän, joka meitä kutsuu, on siunaava meitä runsaasti.

Tulin lähes kaksi vuotta sitten vapaaehtoistyöhön Caspari-keskukseen Israeliin. Olin ollut Casparissa seitsemän viikkoa edellisenä kesänä, joten tiesin jo etukäteen, että tehtäväni eivät luultavasti tulisi olemaan kovin hohdokkaita. Päivittäiset velvollisuuteni sisälsivät kaikkea nettisivun ylläpidosta budjetin laadintaan, jääkaapin siivoukseen ja postin hakuun. Kuitenkin useasti keskuksessamme vierailevat ulkomaalaiset kristityt ja paikalliset uskovat puristivat kättäni, katsoivat minua silmiin ja sanoivat: "Kiitos kun palvelet ja annat aikaasi tälle työlle!" Siihen minä mutisin hämmentyneenä vastaukseksi jotain epämääräistä ja vetäydyin tilanteesta nopeasti. Kyllä, olin antanut kahdeksantoista kuukautta Casparille. Ja olin jättänyt perheeni, kotimaani ja tutut ympyrät. Mutta silti minun oli vaikea ajatella että vapaaehtoistyöni olisi palvelemista. Mietin miksi näin oli, ja oivalsin, että käsitykseni palvelemisesta oli maailman näkökulma, ei Jumalan.

Minun ajatuksissani palvelemiseen liittyi uhrautumista, velvollisuutta ja jopa hieman vastahakoisuutta. Caspariin oli kuitenkin joka aamu ilo tulla. Aloitimme päivän yhdessä lukien Sanaa ja rohkaisten toisiamme rukouksessa ja sitten ryhdyimme työhön. Vapaaehtoisena minun osuuteni oli auttaa toimistossa ja oli palkitsevaa nähdä työnsä tuloksia. Palveleminen Casparissa oli ilo, eikä se ei sopinut yhteen mielikuvieni kanssa. Käsitykseni palvelemisesta alkoi muuttua.

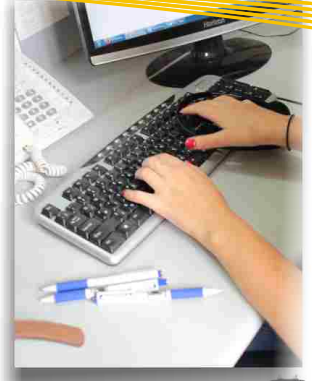
Jumala oli selvästikin kutsunut minut palvelemaan Israelissa työskentelemällä Casparissa. Sen sijaan että olisin tuntenut itseni Jumalan orjaksi, koin vapautta toteuttaessani hänen antamaansa kutsua. Olen iloinnut elämästä täällä Hänen maassaan ja oppinut rakastamaan Hänen kansaansa ja Hänen suunnitelmiaan tuoda juutalaiset takaisin kotiin. Minulla on ollut etuoikeus työskennellä rohkaisevassa ilmapiirissä, jossa olen voinut henkilökohtaisesti oppia kypsiltä uskoilta ja ottaa heiltä vastaan tukea ja apua. Minulla on ollut myös mahdollisuus syventää ymmärrystäni Raamatusta.

Kun Jumala kutsuu meidät täyttämään omia tarkoituksiaan, se ei ole ikävä velvollisuus. Se tuntuu oikealta! Jumala ei "käytä" meitä samassa mielessä kuin ihmiset hyväksikäyttävät toisiaan. Kun olemme Hänen orjiaan, olemme todella vapaita (1.Piet.2:16).

On todellinen ilo palvella siinä, mihin Jumala on minut kutsunut. Tiedän, että Hän voi käyttää minua kunniaukseen—eikä sillä ole mitään tekemistä minun itseni kanssa. Voin levätä tietoisena siitä, että Hän siunaa työni ja muuttaa orjuuden todelliseksi vapaudeksi Hänessä.



Hannah Gyde, Caspari-keskuksen vapaaehtoinen



Palvelevat kädet

Kuvakulma Israelista

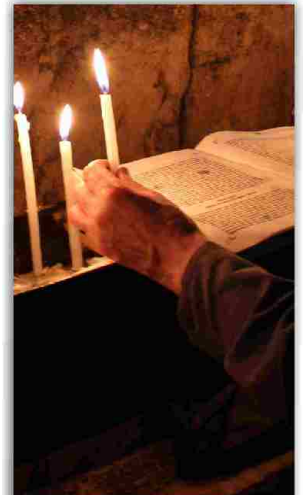
Päivittäiset työtehtävät hoituvat monien ahkerien käsien kautta. Suurin osa työstämme tapahtuu kulissien takana, mutta työtä tekevät kädet on helppo vangita kameralla, sillä niitä on kaikkialla. Nämä uskolliset kädet pesevät lattiamme, tarjoilevat ruokaa, järjestävät kirjoja ja pyyhkivät pölyjä, pitävät tulkkauslaitteet ladattuina arabian-, englannin- ja venäjänkielisille seminaariosallistujille, suoristavat tuolirivit avoimille luennoille osallistuvia varten, maksavat kaasu-, sähkö-, vuokra-, vesi-, vero-, painatus- ja kopiopaperilaskut ja toimittavat päivittäiset postit kaikille toimistomme työntekijöille täällä Jerusalemissa.

On myös paljon sellaista, mitä kameralla ei voi vangita. Meillä on tietokonevastaavia, jotka toimistotuntien jälkeenkin vielä korjaavat vahingoittuneita johtoja, tekevät varmuuskopioita, etsivät kadonneita tiedostoja tai lataavat jotakin uutta ohjelmaa. Työmme menee eteenpäin ja kaikkia käsiä tarvitaan, joka päivä.



Kuitenkin kaikkein tärkeimmät kädet tässä palvelutyössä ovat rukoilevat kädet: kädet jotka kantavat kiireisimmät tarpeet Jumalan eteen. Näiden arvokkaiden käsien ei tarvitse olla täällä Israelissa, ne voivat olla missä vain. Ilman rukousta kaikkein vedenpitävimmätkin suunnitelmat uppoavat ennen kuin toteutus on edes alkanut. Kuinkahan paljon on näky-mätöntä hengellistä työtä, josta kukaan ei koskaan kuule? Rukous ja taloudellinen tuki ovat elintärkeää palvelua, josta nuo palvelevat kädet eivät saa kunniaa itselleen, vielä. Se on arvokasta, mutta salattua työtä. Tällaiset kädet uhraavat vapaaehtoisesti, vaikkakaan niiden ei tarvitse kastua likaisista lattiaanpesu-vesistä. Ja vaikka joskus meidän kätemme saattavatkin epäonnistua, kaikki on kuitenkin edelleen Hänen kädessään! Mikä siunaus onkaan saada pitää kättään Hänen kädessään.

Heidi Tohmola, Caspari-keskuksen graafinen suunnittelija



Mediakatsaus ✂

Caspari-keskus julkaisee viikottain yhteenvedon israelilaisessa mediassa julkaistuista messiaanista juutalaisuutta, lähetystyötä ja kristinuskoa käsittelevistä artikkeleista. Mediakatsaus on saatavissa sähköpostitse ilmaiseksi rekisteröitymällä kotisivuillamme www.caspari.com.

Aikakauslehti HaBanka'ut HaPratit, 13. huhtikuuta 2015

El pueblo de los Israelitas -nimisessä kylässä Urubamba-joen lähteillä Andeilla Kaakkois-Perussa elää ryhmä alkuperäis-asukkaita jotka pitävät itseään "Israelin kansan hengellisinä perillisinä" —he pitävät sapatin, eivät syö porsasta ja tekevät pyhiinvaelluksen temppeleinsä kolme kertaa vuodessa. Kuullessaan että kirjoittaja ja hänen ryhmänsä olivat Israelista, paikalliset oikaisivat heitä sanoen: "Ette te ole Israelista vaan Palestiinasta. Jumalan läsnäolo jätti Israelin sen syntien takia ja löysi asuinpaikan täältä Urubamba-joelta."

Jumalan ihmeellinen suunnitelma

Oletko koskaan pelännyt valinneesi väärin elämässäsi?

Nuorena olin kauhuissani ajatellessani että tekisin elämäni koskevia virheellisiä ratkaisuja. Kuten monia nuoria aikuisia minuakin hirvitti, että valinnoillani olisi elämänmittaiset seuraukset. Tunsin myös hengellistä painetta valita oikein. Tultuani uskoon teini-ikäisenä sain kuulla aina uudestaan, että Jumala rakastaa minua ja että hänellä olisi ihmeellinen suunnitelma elämäni varten.

Vaikka ymmärsin järjen tasolla sen, että juuri Messias oli tämä Jumalan ihmeellinen suunnitelma elämälleni, pohdin silti, mitä tarkoitti Jumalan palveleminen. Minun pitäisi jotenkin kyetä löytämään täsmälleen se, mikä hänellä oli mielessään minua varten tai muutoin...

No, en koskaan päässyt yli tästä "muutoin"-ajatuksesta. Sotkeennuin omaan hieman perfektionistiseen pelkooni siitä että ymmärtäisin väärin "sen" – mitä tuo salaperäinen "se"sitten tarkoittikin. Jotenkin ajattelin, että oli olemassa yksityiskohtainen suunnitelmien sarja, jonka vain minä saatoin Jumalan kunniaksi toteuttaa. Se oli *Mission Impossible* (mahdoton tehtävä), koska minulla ei ollut aavistustakaan siitä mihin nuo suunnitelmat minun kohdallani oli kätkeyty.

Joskus me kirkossa käytämme kieltä, joka pikemminkin hämmentää kuin selventää aikuisuuden kynnyksellä olevan nuoren ihmisen ajatuksia ihmissuhteista ja kutsusta. "Sinut luotiin jotakin suurta varten!" konferenssipuhujat julistavat odottaville nuorisojoukoille. "Jumala on kutsunut SINUT muuttamaan maailmaa!" hyvää tarkoittavat nuorisotyöntekijät vakuuttavat teini-ikäisille, joiden kanssa toimivat. Tällainen puhe nousee länsimaisesta julkkiskulttuurista. Nuorille ihmisille kerrotaan, että heistä voi tulla supertähtiä Jeesukselle sen sijaan, että opetettaisiin, mitä Jeesuksen seuraaminen tarkoittaa. Jeesus sanoi: "Se, joka ei ota ristiään ja seuraa minua, se ei kelpaa minulle. Joka varjelee elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä" (Matt.10:38-39).

Elämän kadottaminen on vastakohta tähteydelle. Kun Jeesus vapautti demonien valtaaman miehen, – miehen, jonka täytyi elää haudoissa erämaassa kotikaupunkinsa ulkopuolella – monet varmaan ajattelivat, että Jumalan asialle olisi parasta, jos tämä mies kulkisi Jeesuksen kanssa ja kertoisi tarinaansa. Tällainen suuri avausnumero tekisi vaikutuksen väkijoukkoon Jeesuksen kiertäessä opettamassa ympäri Galileaa! Sen sijaan Jeesus lähettikin hänet takaisin kotiin. Raamattu ei myöskään kerro miehen nimeä. Jumalan ihmeellinen suunnitelma tälle miehelle oli, että hän todistaisi Pelastajastaan eläen eheänä, terveenä ihmisenä oman kansansa keskellä.

Riippumatta siitä johtaako Herra meidät julistamaan valokeilassa vai palvelemaan häntä varjon puolella, riippumatta siitä matkustammeko ympäri maailmaa jakamassa Hyvää Uutista vai elämmekö hänen kunniaukseen kotikaupungissamme, hänen ihmeellinen suunnitelmansa meidän varallemme on yksinkertaisesti oman elämämme kadottaminen ja hänen elämänsä löytäminen.

Michelle Van Loon,
Caspari-keskuksen hallintosihteeri,
Yhdysvallat

Rukoillaan...

- *sapattikouluseminaariemme kehittelytyön puolesta*
- *uusia yhteistyökumppaneita Casparille*
- *messiaanisen liturgian kehittämisen puolesta*



Voit tukea työtämme esirukouksin, vapaaehtoistyöllä tai taloudellisesti. Suomessa Caspari-keskuksen kumppanuusjärjestöjä ovat Kansanlähetys ja Kylväjä. Työtämme tukee myös Medialähetys Sanansaattajat.